

Her er 82 og 83 árgangurinn, har Atli Gregersen vann fleiri FM við í 90'unum. Á myndinni eru aftast frá vinstri: Poul Næs Joensen, Mortan Joensen, Levi Nybo, Atli Gregersen, Niels Joensen, Rúni Mouritsen, Bárður Johannesen, Helgi Justinussen og venjarin Annfinn Danielsen. Fremst frá vinstri: Fróði Baldvinsson, Torkil Johnsson, Ragnar Isaksen, Gudmundur Joensen, Rógvi Arge, Heini í Skorini, Sámal Black, Ragnar Poulsen og Tróndur Arge

num. Eg kom at tosa yvir meg – sum ikki einaferð, staðfestir Atli við sínum eyðkenda skálkabrosi.

Hann er vanliga ikki smæðin fyri at standa mitt á pallinum, men hann fór bæði at lippa og tára. Kenslurnar tóku yvir, tá hann skuldi syngja tjóðsingin undan seinasta landsdystinum á Tórsvølli, sum var móti Malta.

– Tað er so stórt at ganga inn á Tórsvøll og vita, at vit øll syngja tjóðsingin saman. Eg plagi at gera mær ómak at syngja hart, men tað var ongin kjansur hesaferð. Gunnar Nielsen hugdi upp á meg og segði, "Nú, alt ókey?", fortelur liðskiparin.

Atli hevur tað við at fortelja søgur við einum smíli og brosi, men tá tað kemur til sjálva avgerðina um at gevast, blívur hann meiri álvarsamur.

Vil illa sleppa dreyminum

– Hetta hevur verið bæði mín barnadreymur og vaksna-mannadreymur. Tí má eg liva hann, so leingi sum eg kann. Eg sleppi ikki undan at gevast, og tað er aldurin, sum hevur innheintað meg. Eg havi verið svangur eftir landsliðnum leingi. Eg kom seint við, og kanska er tað tí eg blívi við at hanga í, sigur 37 ára gamli miðverjin, sum hevur ringt við at sleppa landsliðsfótbóltinum.

– Eg hugsi allatíð um fótbólt. Nú ein dagin spurdi konan, hvussu nógv kjøt vit skulu hava til konfirmatiónina hjá soninum, men akkurát tá hugsaði eg bara "Ná, Martin Ødegaard ikki við hjá Norra, hvør fer so at spæla?". Tað er ein trupul avgerð at taka, men nú verður tað so, sigur Atli Gregersen og avdúkar, at hann hevur vitað í alt ár, at hetta verður hansara seinasta á landsliðnum.

– Tá eg byrjaði í ár visti eg, at hetta fór at verða tað seinasta

árið á landsliðnum. Tað hevur verið upplagt, tí eg eri blivin so gamal nú. Eg havi havt eitt fantastiskt samstarv við Lars Olsen og Jóannes Jakobsen. Tá teir boðaðu frá, at teir góvust, so er upplagt at eg eisini gevst, sigur Atli Gregersen, sum hevur hugsað tankan fyrr.

– Tað er nøkur ár síðani. Eg tosaði við Jákup Mikkelsen. Hann var júst blivin málmans-venjari, og eg spyrji, um eg ikki skal gevast, áðrenn tað blívur pínligt. Nei, svarar hann! "Tú skalt spæla so leingi, sum tað eru boð eftir tær, og so leingi sum tú hevur hug, tí tá tú gevst, kanst tú ongantíð fáa tað aftur", sigur Atli og leggur afturat:

– Eg vónaði at enda við manér. Vit hava ikki fingið so nógv stig, men vit hava havt nøkur góð avrik. Nú er tíðin komin at traðka til síðis, sjálvt um eg kundi hugsað mær at verið her í tíggu ár afturat. Kroppurin klárar ikki at hvíla millum dystirnar, og tað eru nógvir góðir spælarar á veg, heldur liðskiparin á landsliðnum fyri.

– Ofta havi eg hildið, at eg burdi blivið úttikin. Tá eg bleiv úttikin, lovaði eg mær sjálvum, at eg skuldi altíð geva alt. Tað haldi eg, at eg havi gjørt. Tað hevur ikki altíð gingið sovæl, men eg havi altíð verið errin av at umboða Føroyar, sigur Atli Gregersen.

Haldið tykkum frá Facebook

Tað eru boðini frá Atla Gregersen til komandi spælararnar á landsliðnum. Tað er javnan kritikkur av landsliðnum, og tað verður ikki spart upp á krútið á eitt nú Facebook.

– Mítt ráð til komandi landsliðsspælarar er, at tit skulu halda tykkum frá Facebook. Tí tú kann gott lesa tíggu góðar viðmerkingar, men tað er tann eina negativa, sum stendur

eftir, sigur Atli Gregersen, sum ikki hevur Facebook sjálvur, men javnan fær dagfóringar frá øðrum um stemningin millum knappaborðskriggjarnar.

– Tað er nógvur kritikkur, men eg haldi, at tey flestu stuðla okkum. Vit kunnu ikki grenja um, at vit hava fingið kritik, men onkuntíð haldi eg, at kritikkurin er ósamanhangandi. Tú hyggur ikki ordiliga eftir, hvat tað er, men tú skal bara skifta út, um tað ikki riggar, sigur Atli Gregersen, sum javnan er móttakari av kritikkinum,

– Tað skulu verða krøv til føroyska A-landsliðið. Tolir tú ikki kritik, verður tað torført at virka á landsliðnum. Onkuntíð mást tú venda tí á høvðið og brúka tað sum brennievni. Tú skal bara royna at halda teg frá tí persónliga. Fylgið ráðunum frá venjarnum og liðfeløgnum, og roynið tykkara besta. Tað virða áskoðararnir eisini, sigur miðverjin við 57 landsdystum.

– Samanumtikið hava vit fingið góðan stuðul seinnu árin, tí eg havi eisini spælt dystir fyrstu árin framman fyri túsund áskoðarum. Tá er hetta nógv stuttligari, sigur 37 ára gamli landsliðsspælarin.

Familjan hevur stóran týðning

Fótbóltur hevur fyllt ótrúliga nógv í familjuni hjá Alta. Tá hann var yngri búðu tey í Havn, men koyrdu til Gøtu at hyggja eftir fótbólti hvønn sunnudag.

– Eg møtti Jenny í 2004, og vit byrjaðu at fjasast. Eina ferð spyr hon meg, um eg havi stóran áhuga fyri fótbólti. Mítt skortriks var at siga, at eg spæli fótbólt, men at eg hvørki hyggi ella havi áhuga fyri fótbólti. Soleiðis fekk eg bluffað hana at verða saman við einum stórum fótbóltsidioti, fortelur Atli við einum stórum brosi.

Tey eru í dag gift og eiga børnini Árna og Evu. Sonurin er uppkallaður eftir pápa Atla, Árna Gregersen. Hann er best kendur sum tíðindamaður og segði eisini frá fótbólti í sjónvarpinum, tá føroyska landsliðið framdi brøgdini í Landskrona og Belfast.

– Babba hevur altíð stuðlað mær, og hann er kanska tann, sum er mest keddur av at eg gevist. Hinvegin, so er tað kanska eisini ein lætti, tí tað stendur so nógv á. Síðani havi eg havt eina systur og eina mammu, sum altíð hava verið stuðlandi. Familjan hjá mær er ein stór fótbóltsfamilja – bæði á Skála og í Gøtu, sigur Atli og fortelur víðari.

– Vit plagdu at grína eftir hvat familjan Janskor plagdi at tosa um við døgurðaborðið, tí tað kann ikki hava verið annað enn fótbóltur. Eg haldi tað er líka galið inni hjá okkum. Fótbóltur er tað fyrsta eg og babba tosa um. Fyrstu tíðina hjá mær á landsliðnum segði hann ikki so nógv, men nú er hann farin at rósa mær, sjálvt um eg havi spælt illa. So tað hevur ikki verið nógvur kritikkur á heimafrontinum, sigur Atli.

– Eg havi eisini tað fyrri, at eg má tosa við babba áðrenn dyst. Ella kanska er tað hann, sum má tosa við meg. Vit tosa bara heilt stutt. Eg haldi tað kemur heilt frá tá eg fór á eftirskúla sum 15 ára gamal, og ringdi heim við mynt-telefon hvønn dag. Vit siga oftani ikki so nógv. Babba sigur bara, at vit mugu koyra á og vinna. Hann

